

העובדות שאחרי הסאטירה

פוצצו 20 בתים. (התוספות בסוגריים הן שלי — ב.מ.)
(,תולדות מילחמת הקוממויות, "עמ' 95)

אני מניח שגם פרשן צבאי יכול להבין מהי המשמעות של קרב הנמשך שמונה דקות, שבמהלכן נורים 200 כדורים הגורמים ל-60 הרוגים... אסיתי קיימת גם האפ- שרות ההומאנית יותר, שמיספר ההרוגים הרב נבע מפיצוץ בתי הכפר על יושביו, נוסח קיביה.

היכן התגובות הנזעמות על מעשים אלה? (והיו עוד.) מר עמידרור בוודאי אינו מעלה על דעתו שהיתה כאן תוכנית מדוייקת ומחושבת מראש. לכן, כדאי שיעיין במקור הציוני הבא:

...פעולות אלה תתחלקנה לסוגים דלקמן: השמדת כפרים (שריפה, פיצוץ ומיקוש חורבות) — בעיקר לגבי יישובים שאין באפשרותנו להשתלט עליהם בקביעות... (מתוך תוכנית ד', ספר, "הטיבת גיבתי", עמ' 482) ונמשך: כדי להצדיק את דעתו, נשען עמידרור בכב- דות על מעשה מכוניית-התופת הערבית שהתפוצצה בר- חוב בניהודה בירושלים, בחודש פברואר 1948. בוודאי שכה פשוט לדפדף כמה ימים לאחור:

"לקראת סוף דצמבר (47), השליך אחד מאנשי אצ"ל פצצה בשוק היריקות שליד שרש"ש בירושלים. בהתי- פוצצות נהרגו עשרות ערבים, ביניהם נשים וילדים." (,תולדות מילחמת הקוממויות, "עמ' 94)

אך קביעתו המצחיקה ביותר של עמידרור היא, ללא- ספק, הקביעה ש"מילחמה החלה ב-29 בנובמבר, עובדה שאינה מפריעה לו להתייחס, בהמשך, ל-1200 האזרחים היהודיים שנרצחו בתקופה שקדמה להחלטת האו"ם. נוח מאד להקפיד את ההיסטוריה בנקודה שרירותית מסויימת, ולהתעלם מכל השאר. ומה עשו היהודים בתקופה שבה נרצחו 1200 יהודים? הנה כמה דוגמות מתוך מאדו מיקרים, לקוחות כולן מן הספר, "מערכות האירגון הצבאי הלאומי" מאת דויד ניב.

- 6.7.38 — פצצה בשוק בחיפה. 18 ערבים הרוגים, 38 פצועים.
- 26.7.38 — פצצה באותו מקום. 27 הרוגים ערביים, 46 פצועים.
- 29.5.39 — פצצות בקולנוע, "רקס" בירושלים. 18 פצועים, מהם שניים יהודים.
- 20.6.39 — שוב פצצה בשוק הערבי ביפו. 78 ערבים הרוגים.
- 26.8.38 — פצצה ביפו. 24 הרוגים, 35 פצועים. ואיפה הבושה על מעשים כאלה? הנה:
- "נמצא שהאבידות הערביות בחודש יולי (38) הגיעו ל-140 נפש, יותר מאבידות היהודים בשנה וחצי — מאפריל 36 עד אוקטובר-נובמבר 37." (,ביולטין לאומי, "מס' 3, 5.8.38)
- וגם ההגנה לא טמנה את ידה בצלחת. זכורות (ומופיעות במקורות-אינפורמציה ציוניים) פרושות פרדס אבו-לבן, מלון "סמירמס", הפשיטה לכפר לוביה, הפשיטה לכפר בלאד-אלי-שייך ועוד. על זה, האחרונה, כדאי להתעכב:

"ב-12.6.39... שיד, הטפו חמישה תושבים מאחד הבתים, הולכים מאל מחוץ לכפר והרגום בירות. מקד הפעולה סיפר: ידענו על איש-כנופיה מפורסם שגר באחד מבתי הכפר. תיכננו לבוא ולהרוג, ובמיק- רה שלא נמצאה — נהרגו 4-3 אחרים..." (,האירגון-הצבאי-הלאומי, "עמ' 246)

על מעשה זה זכתה ההגנה בברכות נרגשות מאת האצ"ל.

ולכן, מר עמידרור, קודם שתכתוב מאמרים היס- טוריים נזעמים, כדי שתכין שעור-גיבתי. צפויות לך הפי- עות. אני משובע שתמצא, ללא-קושי, מאות מעשי רצח שבוצעו בידי ערבים, ותוכל להשיב לי תשובה חריפה.

אלא שאני, בניגוד לך, כבר יודע מזמן שאין שחור ולבן בתולדות היהודים והערבים בארץ-ישראל. אתה עדיין צריך לגלות זאת. רק אפור-עכור יש כאן, והאשמה מתחלקת ונופלת על כל השותפים: יהודים, ערבים ואנגלים.

ובכן, התשובה נמצאת גם היא במקור-אינפורמציה ציוני לחלוטין. צריך רק לקרוא אותו:

"הצבא הבריטי, שחנה במרחק צעדים ספורים מן המקום (ממקום ההתקפה על השירה), עמד מנגד וכל פניותיו אליו היו לשווא. מפקדו טען שזאת תשובה על מעשה דיריאסין..."

(,תולדות מילחמת הקוממויות, "עמ' 147)

מסתבר, אס"כ, שהקשר בין שני מעשי-הטבח לא צמח ממוחי המעוות, אלא היה ידוע וברור לכל, עד שברבות הימים הוצע במזיד כדי שלא להעכיר את התמונה חיפה, ולמנוע קשרים ותיסובכות מילדים וממבוגרים. אלא שבכך לא תמה מערכת הטעויות, הסילופים, ההיתממות והעיוותים במאמרו של עמידרור. כך הוא קובע, למשל, בצורה פסקנית ובטוחה: "ערביי ארץ- ישראל הם שיומו את שפיות-הדמים, ופתחו בה בצורה חד-צדדית" ובהמשך — "האשמה לפרוץ מעשי-האיבה מוטלת כולה על היישוב הערבי..."

"היישוב הערבי" — ביטוי נוח וישטחי, המקל מאד על סילוף ההיסטוריה. הבה נראה מה אומרים על כך המקורות הציוניים:

...מילחמה זו הוכרזה מבלי שהעם הערבי, אשר בשמו כאילו הוא נשעית, נשאל, ולא עוד אלא שעד עכשיו רוב מניינו ורוב בניינו של העם הערבי בארץ מסרב להשתתף במילחמה, למרות הלחץ הגדל והולך ולמרות הכפייה שרוצים לאכוף אותו..." (ד, בן-גוריון, "דבר", 8.1.48)

וכעבור חודש:

...רוב מניינם של ערביי הארץ סירב, ומסרב, להיכנס למערכה... מיפוי, מחיפה ומירושלים ביקשו שלום. הכפר, ברובו הגדול, נשאר עומד בצד." (ד, בן-גוריון, "דבר", 18.2.48)

ועוד:

"גם, עתה (אוגוסט 47), התנגד רובו המכריע של הציבור הערבי ביפו למאורעות. ביוזמת גורמים צי- בוריים פורסם כרוז נגד המשכתם. על הכרוז התמו עריית יפו, אגודת הצעירים המוסלמיים, הקלוב הספורטיבי המוסלמי, אגודת הפועלים הערביים, אגודת ראשי הסיניפים ועוד.

אנו קוראים לכל ערבי נבון בעיר לעשות למען השקט..."

(,ממאורעות למילחמה, הוצאת מיפקדת ההגנה, עמ' 63)

וזה עדיין לא הכל. אם יטרח מר עמידרור לקרוא את מחקרו של י. שמעוני על "מחנה-הלוחמים הערבי", שהתפרסם בשנתון "דבר" תש"ח-תש"ט, עמ' 171 יגלה, להפתעתו, כי בחילה-השיחור של קאוק'י — "הכנו- פיות" — שמנה 8000 איש, נכללו רק 2000 ערבים פלסטיניים. 2000, מתוך אוכלוסייה של מיליון נפש! השתתפות לא מרשימה במיוחד.

עוד מספר לארונות-המתים של קביעתו המעמיקה של עמידרור על "היישוב הערבי", אפשר למצוא בסיפורו של אהרון כהן — ,תמורות מידיניות בעולם הערבי":

"בכרוזי השמאל הערבי, שהופצו בשיטחי הכיבוש המצריים, היהודיים והירדניים בארץ-ישראל, נאמר כי ערביי א"י לא ביקשו את התערבותה של הליגה הערבית, כי על חיללי המדינות הערביות לשוב לארצותיהם ולהפנות את נשקם נגד מבעירי המיל- חמה. כן קראו הכרוזים למילחמה משותפת ערבית- יהודית לשיחור הארץ מן האימפריאליזם." (שם, עמ' 105)

ומכאן נעבור להיתממות הבאה. ממאמרו של עמי- דרור עולה, כאילו היה דיריאסין מעשה יחידי ויוצא- דופן ואני, ברישעותי, נתלה בטבח היחידי זה, כדי להצדיק באמצעותו את כל מעשי-הטבח הערביים.

(במאמר מוסגר ייאמר כאן, שהצדקות למעשי-טבח יכול למצוא רק מי שמחפש אותן. לגבי ידי, אין שום דבר בעולם שיצדיק מעשה-טבח, יהודי או ערבי.) עמידרור גם משתבח בתגובה הנזעמת של "היישוב" על מעשה דיריאסין. אך האומנם היה רק דיריאסין אחד?

א. בן-אליעזר: כמה דיריאסינים אתם עשיתם? מ. ארגוב: אינני יודע על כך שעשינו דיריאסינים. א. בן-אליעזר: אתה יכול לשאול את שר-הביטחון, אם אינך יודע." (דיבריי-הכנסת 2/1219 — 2.8.49)

למה התכוון אריה בן-אליעזר? את אחת התשובות ניתן למצוא במקור אולטרה-ציוני, אס"כ-י פורש במיקצת: "למסיתים המטייפים לנו מוסר, נזכיר: בשעה שההגנה התקיפה את הכפר טוביאס בגליל העליון, שבו נהרגו נשים וילדים בלבד, לא ניתנה כל אזהרה מוקדמת." (לח"י, כתבים, כרך ב' עמ' 989)

והנה עוד דוגמה:

ב-7.2.47 ערכה ההגנה פשיטה על הכפר הערבי סעסע שבגליל העליון. מפקד הפעולה דיווח: הפעולה החלה בחצות... ונמשכה 8 (במילים — שמונה) דקות. במהלך הפעולה נורו 200 (במילים — מאתיים) כדורים, מאה כדורי סטן ומאה כדורי 303. אבידות האויב — 60 (במילים — שישים) הרוגים. אבידות כוחותינו — 2 (במילים — שניים) פצועים, אחד מהם נחבל מאבן.

בנימו עמידרור החליט ללמדני לקח ("פורום", "העולם הזה" 2018).

הוא אינו שלם עם העובדות שהבאתי בעניין טבח דיריאסין, טבח שירת-הדסה וחקשר בנייהם. הוא יודע יותר, מבין יותר, חכם יותר ובכלל הרבה יותר. אינני מתכוון להתמודד עם עקיצותיו המסורבלות- קימעה, אך עם מסכת פתיחי-העובדות ובידלי-המידע שהוא אורג, כדי לייצר תמונה סימפטית בשני צבעים בלבד — עם מסכת זו בהחלט צריך להתמודד.

נראה שטעויותי, כאשר ייחסתי את הבורות היס- טורית רק לילדים. מסתבר שמטעה האינפורמציה החל- קית והמגמתית, מעיב גם על שיכלם של מבוגרים יותר, וגם בפרשנים צבאיים פשה הנגע.

אינני מאשים את עמידרור בהתעלמות מכוונת, חלי- לה. רק בחוסר-יודע, אילו היתה ערומיות מסתרת מאחרי מאמרו, בוודאי לא היה בוחר לנחני בסיפור מעשה-הטבח שערכו פועלים ערביים בפועלים היהודיים של בתי-הזיקוק בחיפה. רק בורות כנה ואמיתית יכולה היתה להביאו להתייחס למעשה זה, כאשר כל זאטוט שהכין את שעוריו כראוי יודע, שלמעשה-טבח זה קדם מעשה-טבח של האצ"ל באותו מקום בדיוק:

"חברי אצ"ל בחיפה הטילו פצצה על קבוצת ערבים שעמדו בתור ליד מישרדי בתי-הזיקוק. ומעשה זה, לא זו בלבד שגרם למותם של שישה ערבים ולפצ- עתם של 31 ערבים נוספים, אלא אף הקל את מלאכת ההסתה בין הערבים העובדים בבתי-הזיקוק, והביא לידו ביצוע טבח אמאי בעצרו בחצר בתי-הזיקוק, שבו ניספו קרוב לחמישים יהודים."

(,מילחמת השיחור של עם ישראל" מאת יצ. שורץ — עמ' 20)

(מקור-אינפורמציה זה, כמו כל שאר המקורות שבהם איעזר בהמשך, הוא מקור ציוני כשר-מהדרין, שכן חלילה לי לדרוש מער עמידרור שיאמין למקור-מידע שאינו נושא עליו תודת-הכשר ציונית.)

ואם גם לא תקשר אינו ברור דיו, כדאי למר עמידרור לעיין גם במקור הציוני הבא:

"פעולתו של האצ"ל בסביבות בתי-הזיקוק בחיפה הביאה, כתגובה, לרצח 39 פועלים יהודיים." (,תולדות מילחמת הקוממויות, הוצאת "מערכות" — עמ' 94)

אך נחזור לעניין דיריאסין. ושוב מתגלה אצל עמידרור עיוורון ציני, או קליני, לעובדות. הוא כותב: "וכאילו) כפרם השקט איננו בסיס וחוליה בשרשרת- החנק סביב ירושלים..."

ובכן, כפרם השקט באמת לא היה בסיס וחוליה בשרשרת-החנק. אך עמידרור היה לא יאמין, קודם שאשטח בפניו כמה מקורות-אינפורמציה ציוניים להוכחה עובדה זו. בבקשה:

"מפקד ההגנה בירושלים מודיע, כי הכפר דיריאסין לא השתתף בהתקפה על ירושלים העברית, והיה אחד המקומות הערביים המעטים שלא נתנו דריסת-רגל לכנופיות הפולשים." (,דבר", 12.4.48)

והנה עוד מקור:

"אחרי תכנון פעולת דיריאסין, באו מפקדי המח- תרות אל דויד שאלתיאל ז"ל, מפקד ההגנה בעיר, וביקשו אישור לפעולה. דויד הופתע מבחירתם ושאל: "מה לכם ללכת לדיריאסין? זהו כפר שקט. יש הסכם אי-התקפה בין גיבנת-שארל למוכתר דיר- יאסין. כפר זה אינו גורם שום מיטרד ביטחוני..." (מתוך תיאורו של מאיר פעיל, מי שהיה קצין-הקשר של ההגנה בדיר- יאסין, כפי שהובא ב,ידיעות אחרות" נות", 4.4.72)

ועוד כתב עמידרור: "יש ראיות מספיקות שלא נערך שם בשום פנים טבח בזדון... לא נעים, אבל יש גם ראיות מספיקות שבפירוש כן נערך שם טבח בזדון. אפילו ראיות מוצלמות. חלק מאנשי הכפר נרצחו בדם קר במחצבה שבין גבעת-שארל ודיריאסין, מחוץ לכפר ומחוץ לסערת-הקרב. (ראה סיפורו של אורי מילשטיין ב,בדס-יאש יהודה" על הפרשה).

לשיא הטישטוש מגיע עמידרור כאשר הוא טוען ש"משתתפיו (של הטבח) לא השתבחו במעשיהם, אלא התנצלו והסבירו" הנה דברים מתוך ההתנצלות וה- הסבר:

"השמדנו את כוחות הפושעים הערביים שהתבצרו במקום... טרם למדו העבדים הרצעים, המתימרים להיות מנהיגיהם, שיש לדבר עם כל אויב ופושע בשפת-הוא. בפני מי על העם העברי למסור דין וחשבון... כלום אלה יטיפו לנו מוסר? הפנייהם ניבוש?... כיבוש דיריאסין הפיל מורא ופחד על הערבים בכל הכפרים בסביבה... החלה מנוסת-בהלה המקילה על חידוש התחבורה..." (כרוז של הלח"י, אפריל 48)

אכן, התנצלות נוגעת-ללב. ונכאן נעבור לטבח שיירת-הדסה. עמידרור טוען, ובצדק, שהשיירה הותקפה לראשונה כחודש לפני דיר- יאסין, אלא שאז הגנו עליה הבריטים והטבח נמנע. אך מר עמידרור אינו טורח לבדוק מדוע לא הגנו הבריטים על השיירה שנטבחה ומדוע הודיעו, לחילופין, שהם עומדים להפיץ מן האוויר את דיריאסין הכבושה.